

Sygn. akt IV K 146/18

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 grudnia 2018 r.

**Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:**

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowak - Januchta

Protokolant: Paulina Puzia

przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 04.12.2018r.

sprawy **P. M.**

syna G. i D. z d F.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

W dniu 26 grudnia 2017 r. w W. jadąc ulicą (...) na wysokości nr 21, znajdując się w stanie nietrzeźwości przy zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu I – 1,33 mg/l, II- 1,27 mg/l, III – 1,15 mg/l prowadził samochód osobowy marki K.o nr rej. (...) w ruchu lądowym,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

### **orzeka:**

I. oskarżonego **P. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki jako 20 (dwadzieścia) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 zł (pięciu tysięcy złotych);

IV. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26.12.2017r. od godz. 15:40 do dnia 27.12.2017r. do godz. 15:40;

V. na podstawie art. 43 § 3 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu prawa jazdy do właściwego Wydziału Komunikacji;

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 870 zł (osiemset siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 400 zł (czterysto złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 146/18

## UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 grudnia 2017r. około godziny 15:15 w W., K. S. kierując pojazdem marki P. (...), spostrzegł jadący ul. (...), róg ul. (...) pojazd marki K. o nr rej. (...), którego kierowca poruszał się nienaturalnie. Następnie jadąc za tym pojazdem spostrzegł jak po dojechaniu do skrzyżowania ul. (...) z Al. (...) kierowca w/w samochodu pomimo uderzenia w sygnalizator świetlny przy przejściu dla pieszych, po wycofaniu swojego auta nadal kontynuował jazdę trasą (...) w kierunku M.. Wówczas K. S. postanowił jechać za tym pojazdem. Jednocześnie wykonał telefon pod nr 112 informując i dzieląc się powyższymi spostrzeżeniami z operatorem. K. S. jadąc cały czas za pojazdem marki K. o nr rej. (...) na bieżąco informował telefonicznie operatora w jakim miejscu obecnie się znajduje, opisując jednocześnie technikę jazdy obserwowanego przez siebie samochodu. Widział wówczas jak kierowca pojazdu marki K. kilka razy zajeżdżał drogę innym uczestnikom ruchu, a nadto na wysokości Mostu G. – (...) spostrzegł jak kierujący tym autem uderzył pojazdem tym razem w barierkę energochłonną. W chwili gdy kierujący pojazdem marki K. zatrzymał się na wysepce autobusowej na wysokości ul. (...), K. S. po opuszczeniu swojego pojazdu podszedł do kierującego pojazdem marki K. i wkładając rękę do wnętrza pojazdu wyjął ze stacyjki kluczyki. Spostrzegł wówczas, że oprócz kierującego w aucie tym nie było innych osób. Mężczyzna ten kilka razy wysiadał z samochodu próbując pieszo oddalić się, lecz za każdym razem K. S. doprowadzał go z powrotem do jego samochodu nakazując mu oczekiwanie na Policję. Po dotarciu na miejsce załogi Policji w składzie funkcjonariuszy F. B. (1) i P. K. zastali oni na miejscu K. S., który wskazał kierującego pojazdem marki K. w stosunku do którego zachodziło podejrzenie, iż znajduje się on pod wpływem alkoholu. Ponieważ mężczyzna ten nie posiadał przy sobie żadnych dokumentów, w wyniku ustnego ustalenia danych okazało się, że kierującym jest P. M.. Mając na uwadze zdaną przez K. S. relację funkcjonariusze postanowili przebadać P. M. na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu. Ponieważ po wykonaniu badania okazało się, że zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu u P. M. wyniosła 1,40 mg/l, a nadto podczas rozpytania kierujący ten przyznał się, że zanim wsiadł do auta jako kierowca spożył osiem piw został poinformowany przez funkcjonariuszy o powodach i przyczynach zatrzymania i przewieziony do KP T. celem ponownego zbadania zawartości alkoholu w jego organizmie. W wyniku przeprowadzonego badania w KP T. stwierdzono, że zawartość alkoholu w 1 dm<sup>(3)</sup> wydychanego powietrza u P. M. wyniosło w I próbie – 1,33 mg/l, w II próbie - 1,27 mg/l, zaś w III próbie – 1,15 mg/l, alkoholu w wydychanym powietrzu. Z uwagi na znajdowanie się P. M. w stanie nietrzeźwości został on następnie osadzony w Pomieszczeniu Dla Osób Zatrzymanych. Pojazd został natomiast przekazany za pośrednictwem wezwanego na miejsce holownika na parking przy ul. (...) w W..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: wyjaśnienia oskarżonego P. M. (k. 31v, 120 - 121); zeznania świadków: F. B. (2) (k. 10 – 11); K. S. (k. 13 - 14); protokół zatrzymania osoby (k. 2 – 2v); protokół użycia alkometru (k. 5 – 5v); protokół przeszukania osoby (k. 6 - 8); protokół oględzin (k. 18 – 20v); oraz dane z CEPiK i KSIP (k. 44 – 47v).

Oskarżony P. M. podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego (k. 31v) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie pamięta kiedy wsiadł do samochodu i jakimi poruszał się ulicami. Pamięta jedynie moment zatrzymania przez Policję. Oznajmił, że nie jest w stanie w racjonalny sposób wytłumaczyć dlaczego po spożyciu alkoholu wsiadł do samochodu. Być może chciał pojechać do swojej dziewczyny. Oświadczył, że alkohol spożywał przez ostatnie cztery dni ponieważ musiał samotnie spędzać Święta. Był rozczłony z tego powodu, że nikt do niego wówczas nie przyjechał w odwiedziny, w tym nawet jego dzieci, które jak podejrzewa są nastawiane przeciwko niemu przez jego byłą partnerkę. Dodał, że aktualnie leczy się z uzależnienia od alkoholu uczęszczając na spotkania do AA przy ul. (...) w U. w Ośrodku (...). Wyraził żal z powodu swojego zachowania. Podczas rozprawy (k. 120 - 121) oskarżony P. M. ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i potwierdził uprzednio złożone przez siebie wyjaśnienia jako zgodne z prawdą. Po raz kolejny wyraził żal i ubolewanie z powodu swojego zachowania. Oznajmił, że w związku z przedmiotowym zdarzeniem zaczął się leczyć i przestał spożywać alkohol. Terapię rozpoczął parę miesięcy temu w ośrodku (...) w U.. Ponadto chodzi na spotkania AA w sobotę i dodatkowo „zaszył się”. Dodał, że nie wie, gdzie znajduje się jego prawo jazdy. Oznajmił, że nie wie czy zostało mu ono zatrzymane. Nie pamięta czy w momencie zatrzymania posiadał przy sobie prawo jazdy. Pamięta jedynie, że w momencie zatrzymania nie miał przy sobie dokumentów samochodu.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Zarówno wina oskarżonego P. M. jak i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą najmniejszych wątpliwości. O popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa świadczą bowiem nie tylko wyjaśnienia samego oskarżonego ale także pokrywające się z nimi zeznania przesłuchanych w przedmiotowej sprawie świadków F. B. (2) i K. S., które w powiązaniu z nieosobowym materiałem dowodowym zawartym w aktach, w szczególności protokołem użycia alkometru tworzą jasny obraz zdarzenia.

Przechodząc w tym miejscu do złożonych przez oskarżonego P. M. wyjaśnień (k. 31v, 120 - 121) Sąd uznał je za wiarygodne. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i w żaden sposób nie kwestionował, że w dniu 26 grudnia 2017 roku kierował pojazdem marki K. o nr rej. (...) znajdując się wówczas w stanie nietrzeźwości, która to okoliczność znajduje potwierdzenie zarówno w treści zeznań świadków K. S. jak i F. B. (2) oraz koreluje z protokołem z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonego.

Za zgodne z prawdą Sąd uznał także zeznania świadka K. S. (k. 13 - 14). Zeznania w/w świadka są przekonujące i znajdują odzwierciedlenie w materiale dowodowym zawartym w aktach sprawy. Należy wskazać, że to właśnie z inicjatywy i postawy K. S. doszło do ujawnienia i zatrzymania oskarżonego. K. S. był bowiem tą osobą, która spostrzegła nienaturalne poruszanie się pojazdu, którym kierował oskarżony, co skutkowało poinformowaniem przez niego o powyższej okoliczności operatora po wykonaniu telefonu na nr 112. Świadek K. S. był tym samym bezpośrednim świadkiem kierowania przez oskarżonego pojazdem mechanicznym po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości. Do czasu przybycia załogi Policji nie tracił oskarżonego i kierowanego przez niego pojazdu z zasięgu wzroku, a już po dojściu do pojazdu spostrzegł, że w jego wnętrzu znajduje się jedynie oskarżony, któremu zresztą nie pozwolił pieszo się oddalić.

Wiarygodnym dowodem są zeznania świadka F. B. (2) (k. 10 - 11), a więc funkcjonariusza Policji, który podczas pełnienia służby w patrolu zmotoryzowanym wspólnie z innym funkcjonariuszem dokonał zatrzymania, wylegitymowania, a następnie przebadania oskarżonego P. M. na okoliczność jego znajdowania się w stanie nietrzeźwości. Z zeznań świadka bezsprzecznie wynika, że w chwili przybycia na miejsce i zbadania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. Nadto jak wynika z treści zeznań złożonych przez świadka oskarżony już chwili zatrzymania przyznał się do spożycia przed kierowaniem pojazdem 8 piw co tłumaczył chorobą alkoholową. Jak wynika także z zeznań świadka podczas rozpytania K. S. oznajmił, że od momentu zatrzymania przez niego kluczyków od pojazdu kierowanego przez oskarżonego, P. M. nie spożywał żadnych płynów i pokarmów. Jednocześnie z zeznań F. B. (2) nie wynika by zatrzymano od oskarżonego dokument uprawniający do prowadzenia pojazdów. Wręcz przeciwnie, F. B. (2) jasno wskazał, że w chwili legitymowania oskarżonego nie posiadał on żadnych dokumentów. Sąd nie widzi żadnych podstaw do zakwestionowania prawdziwości przytoczonych przez świadka okoliczności, a tym samym ich niezgodności z rzeczywistością z uwagi na fakt, że zeznania te znajdują potwierdzenie w protokole użycia alkometru, zeznaniach świadka K. S., w tym wyjaśnieniach samego oskarżonego, co jak już wyżej zostało wskazane nie negował, iż prowadził pojazd po wcześniejszym spożyciu alkoholu.

Zważyć także należy, że zarówno K. S. jak i F. B. (2) są osobami obcymi dla oskarżonego i nie posiadają jakiegokolwiek powodu, aby fałszywie go obciążać, pomawiając go o coś czego się nie dopuścił, a tym samym doprowadzając do jego celowego skazania.

Nie budzi również żadnej wątpliwości, co do swej autentyczności, a także prawdziwości stwierdzonych nim okoliczności zaliczony do materiału dowodowego protokół użycia alkometru (k. 5 - 5v), z którego wynika niezbicie, iż bezpośrednio po zatrzymaniu oskarżonego zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wyniosła: w I badaniu o godz. 16:11 - 1,33 mg/l, w II badaniu o godz. 16:27 - 1,27 mg/l, zaś w III badaniu o godz. 16:43 - 1,15 mg/l. Załączony zatem do materiału dowodowego protokół użycia urządzenia kontrolno - pomiarowego służącego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu jest kolejnym przekonującym dowodem potwierdzającym,

że oskarżony P. M. w dniu 26 grudnia 2017r. kierował pojazdem marki K. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Protokół oględzin pojazdu marki K. (k. 18 – 20v) stanowi dodatkowe potwierdzenie relacji złożonej przez świadka K. S. czyniąc ją jeszcze bardziej przekonującą.

Sąd w całości podzielił także wnioski biegłych płynące z opinii sądowo - psychiatrycznej (k. 57 - 58). Wydana opinia jest jasna i pełna. Ze sporządzonej opinii wynika, że oskarżony P. M. nie jest osobą chorą psychicznie ani upośledzoną umysłowo, rozpoznano u niego jedynie uzależnienie od alkoholu. W czasie czynu oskarżony miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem i poczytalność jego nie budzi wątpliwości.

Pozostałe dowody w postaci protokołu zatrzymania osoby (k. 2 – 2v), protokołu przeszukania osoby (k. 6 - 8), dane z CEPiK i KSIP (k. 44 – 47v), kopii zaświadczeń (k. 65 - 66), pokwitowania (k. 91), protokołu tymczasowego zajęcia mienia ruchomego (k. 33 – 33v), w tym informacji o karalności za wykroczenia drogowe (k. 105), oraz informacja z KRK (k. 35, 107) miały znaczenie uzupełniające.

Uwzględniając powyższe Sąd uznał oskarżonego P. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Zarówno sprawstwo, wina jak i wszystkie okoliczności zdarzenia w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzą najmniejszych nawet wątpliwości.

Bezspornym jest bowiem, że oskarżony P. M. naruszył umyślnie zasady w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy zawartości alkoholu w 3 kolejnych badaniach tj.: w I badaniu – 1,33 mg/l, w II badaniu - 1,27 mg/l, w III badaniu – 1,15 mg/l, w wydychanym powietrzu, kierował samochodem marki K. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, jadąc ul. (...). Powyższe zachowanie oskarżonego wypełnia zatem znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. albowiem zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu przekraczała granicę stanu nietrzeźwości, która określona jest w art. 115 § 16 k.k. Nie budzi przy tym jakichkolwiek wątpliwości, że badania sprawnym urządzeniem kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone zostały w sposób prawidłowy, a uzyskane wyniki jednoznacznie wskazały, że badany kierowca tj. oskarżony P. M. był nietrzeźwy.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności łagodzące jak i przemawiające na niekorzyść oskarżonego.

Okolicznością obciążającą jest znaczne przekroczenie przez oskarżonego granic stanu nietrzeźwości.

Na korzyść Sąd zaliczył zaś przyznanie się przez oskarżonego do winy, oraz skorzystanie z możliwości dobrowolnego poddania się karze, co znacznie ułatwiło postępowanie doprowadzając do jego szybkiego zakończenia.

Oskarżony P. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, oraz wystąpił z wnioskiem o wymiarzenie mu bez dalszego postępowania dowodowego zaproponowanej kary i środka karnego, które Sąd w trybie art. 387 § 2 k.p.k. po dokonaniu wskazanych przez siebie zmian uwzględnił. Należy bowiem wskazać, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie kwestionował faktu kierowania pojazdu w stanie nietrzeźwości co pokrywa się z pozostałym materiałem dowodowym zarówno osobowym jak i z dokumentów zgromadzonym w aktach sprawy. Sąd dał w pełni wiarę złożonym przez oskarżonego wyjaśnieniom, gdyż w świetle całości materiału dowodowego, w tym dowodów przeprowadzonych w trybie art. 387 § 5 k.p.k. pozwalają one na ustalenie stanu faktycznego sprawy i uznanie, że okoliczności czynu popełnionego przez oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości. W tym stanie rzeczy możliwe było zatem wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 k.p.k. Biorąc pod uwagę w/w okoliczności Sąd na mocy art. 387 § 2 k.p.k. przychylił się zatem do wniosku złożonego przez oskarżonego i obrońcy w przedmiocie wydania wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego, gdyż oskarżyciel publiczny prawidłowo zawiadomiony, nie stawiał się i nie sprzeciwiał się temu. Sąd wkraczając w merytoryczną treść wniosku wziął jednocześnie pod uwagę

zarówno okoliczności łagodzące jak i przemawiające na niekorzyść oskarżonego, mając na uwadze fakt, by zawarta we wniosku propozycja kary rażąco nie naruszała dyrektyw wymiaru kary.

Sąd wymierzył zatem oskarżonemu P. M. karę w wysokości 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych uznając ją za adekwatną zarówno do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak również realizującą swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę oskarżonego, ponadto za sprawiedliwą w odczuciu społecznym. Przy wyborze rodzaju kary Sąd kierował się dyrektywą pierwszeństwa kar wolnościowych zawartą w art. 58 k.k., zgodnie z którą karę pozbawienia wolności orzeka się tylko wówczas, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Mając na uwadze charakter popełnionego przez oskarżonego czynu, okoliczności podmiotowe i przedmiotowe jego popełnienia, Sąd uznał, iż kara 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych stanowić będzie dolegliwość dla oskarżonego na tyle odczuwalną, że wpłynie to pozytywnie na jego zachowanie w przyszłości. Powyższa kara w ocenie Sądu uświadomi oskarżonemu nieopłacalność jazdy w stanie nietrzeźwości, a jednocześnie nieuchronność poniesienia za tak popełniony czyn odpowiedzialności karnej, co winno skłonić oskarżonego do refleksji nad swoim dotychczasowym postępowaniem wzbudzając w oskarżonym poczucie respektu i szacunku do obowiązującego porządku prawnego i w konsekwencji spełni wobec niego swą rolę wychowawczą. W ocenie Sądu orzeczona kara grzywny uwzględnia również, zgodnie z art. 33 § 3 k.k. dochody, warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego. Oskarżony P. M. wprawdzie posiada na utrzymaniu dwójkę dzieci to jednakże uzyskuje miesięczny dochód w wysokości 2 500 zł. W tej sytuacji zapłata grzywny w wysokości 4 000 złotych o ile będzie dla niego istotnie dolegliwa, to równocześnie będzie w pełni możliwa do uiszczenia i w żaden sposób nie będzie zagrażać jego egzystencji.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 3 lat. Okres 3 lat jest w realiach niniejszej sprawy absolutnie adekwatny do wagi czynu i postawy oskarżonego, oraz konieczny dla zapewnienia bezpieczeństwa innym uczestnikom ruchu. Zdaniem Sądu konieczne jest przynajmniej w takim czasookresie wyeliminowanie oskarżonego od kierowania pojazdami mechanicznymi, albowiem reprezentuje on taki stopień nieodpowiedzialności o czym niezbicie świadczy stan w jakim się znajdował, że kierowanie przez niego pojazdami poważnie godzi w zdrowie i życie ludzkie, których ochrona jest obowiązkiem organów państwa. Tak orzeczony środek karny zapewni bezpieczeństwo innym uczestnikom biorącym udział w ruchu drogowym, a jednocześnie będzie stanowić istotną dolegliwość dla oskarżonego uświadamiając mu wagę i znaczenie naruszonych przez niego przepisów i w efekcie zapobiegnie popełnieniu ich w przyszłości.

W myśl art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5 000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd orzekając świadczenie pieniężne, wziął pod uwagę charakter czynu przypisanego oskarżonemu, jego sytuację materialną i rodzinną. W ocenie Sądu orzeczona wysokość świadczenia pieniężnego jest w realiach niniejszej sprawy adekwatna do czynu oskarżonego i w wystarczającym stopniu spełni swoje cele.

Na poczet orzeczonej kary grzywny stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 i 5 k.k. Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w niniejszej sprawie tj. od dnia 26.12.2017 r. od godz. 15:40 do dnia 27.12.2017r. godz. 15:40.

Na podstawie art. 43 § 3 k.k. Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu prawa jazdy do właściwego Wydziału Komunikacji. Powyższe spowodowane bowiem było tą okolicznością, iż w aktach sprawy brak jest zarówno wniosku o zatrzymanie prawa jazdy jak i samego postanowienia Sądu w tym przedmiocie. Co więcej, z treści zeznań przesłuchanego funkcjonariusza nie wynika by dokument w postaci prawa jazdy został oskarżonemu zatrzymany za pokwitowaniem, przy czym wprost wynika, że w chwili zatrzymania oskarżony nie posiadał przy sobie jakichkolwiek dokumentów. Nadto sam oskarżony nie był w stanie kategorycznie stwierdzić zarówno tego, czy dokument ten został od niego w dniu 26.12.2018r. zatrzymany, jak również nie był w stanie określić, gdzie obecnie się on znajduje.

O kosztach sądowych w tym opłaty Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. uznając, iż obecna sytuacja finansowa oskarżonego, pomimo orzeczenia kary grzywny nie uzasadnia zwolnienia go od obowiązku ich poniesienia.